PRIN SELECȚII SUCCESIVE ȘI UN PLAN DE PREGĂTIRE ADAPTAT FIECĂREI ETAPE, BOXUL ROMÂNESC POATE FI BINE REPREZENTAT LA JOCURILE OLIMPICE DIN 1976

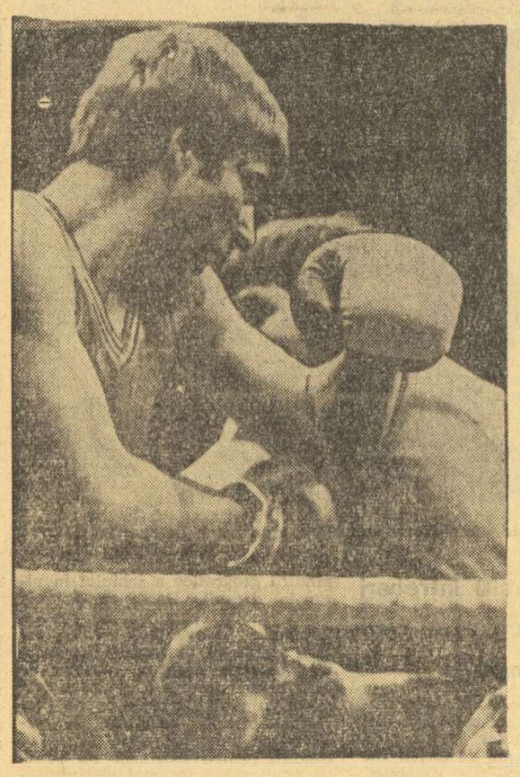

Două imagini care ar putea deveni tipice pentru boxul românesc: într-un singur an, de pe podiumul campionatelor europene de tineret (București, 1972) pe podiumul campionatelor europene de seniori (Belgrad, 1973); acest salt pilduitor aparține excelentului boxer Simion Cuțov, care poate fi numit simbolic „campion continental la toate vîrstele" !

• UN AN MAI PUȚIN POST-OLIMPIC • SĂ NE FERIM DE GREȘELILE DIN 1972 • NU UN LOT DE LABORATOR, CI MULȚI CANDIDAȚI LA MEDALII • VALOAREA ANTRENORILOR DECIDE VALOAREA ELEVILOR

DACĂ OLIMPIADA '76 AR FI MÎINE...

VALORI CONFIRMATE, DAR UNDE-S SPERANȚELE ?

Cu mîna pe inimă, se poate spune că 1973 a fost un an bun pentru boxul românesc. Argumentul cel mai la îndemînă ar fi cel al performanțelor, care justifică — prin rezultat — finalitatea unei anumite activități. De data aceasta vom adăuga însă și alte criterii, mai cuprinzătoare, pentru că prea adesea victoriile sau medaliile nu au putut fi raportate decît la o cîtime infimă din lumea autohtonă a boxului. Cu alte cuvinte, chiar și atunci cînd — cu prilejuri diverse — bilanțul părea pozitiv, de fapt totul se rezuma la efectele de valoare ale unui lot restrîns, pregătit anume, fără legătură prea trainică cu masa practicanților.

Înainte de a desluși acest punct de vedere, fie-ne îngăduit să parcurgem tema, metodic.

DUPĂ DERUTA DE LA MÜNCHEN

Anul 1973 a fost pentru pugilismul continental **anul tipic al campionatelor europene**, care mobilizează toate forțele spre un unic țel, de rangul doi (deocamdată) în lumea boxului, după turneul olimpic.

Spre această țintă și-a orientat preocupările principale, anul acesta, și federația de specialitate din România. După cum s-a văzut, nu fără folos, întrucît bilanțul a fost bun, cu medalii multe și cu **un rezultat global care nu numai că aducea confirmarea poziției obținute la campionatele similare în 1971** (la Madrid), **ci producea și o anume reconfortare după deruta provocată de slabele performanțe olimpice.** Cu doi campioni europeni, doi vice-campioni și trei medaliați cu bronz, boxul românesc a ocupat locuri substanțiale pe podiumul continental.

În clasamentul general final al campionatelor europene din acest an România se află pe locul doi, după echipa Uniunii Sovietice, cu același total de medalii, dar cu doi campioni mai puțin. Și încă ar trebui să adăugăm la acest bilanț două fapte semnificative: 1. **Gabriel Pometcu,** învins de arbitri, trebuia să fie campionul categoriei pană, ceea ce nu reprezintă doleanța noastră subiectivă, ci concluzia la care au ajuns chiar și compatrioții lui Stefan Förster (R.D.G.), care-l așază pe bucureștean în fruntea clasamentului anual ! ; 2. **Paul Dobrescu** a avut nesansa de a întîlni prea devreme un pugilist de o neobișnuită forță vitală ofensivă (campionul Marian Benes) și a rămas fără nici o medalie, deși la valoarea sa intrinsecă merita una (fără a mai vorbi de faptul că la categoria ușoară — în teribilă dificultate de selecție — sîntem obligați să lăsăm acasă un alt campion de talie europeană : **Calistrat Cuțov).**

CA LA FOTBAL...

Tot atît de interesant, pentru stabilirea unei anumite ierarhii poate fi și clasamentul pe care ni-l furnizează revista iugoslavă **„Tempo"**, specializată în fotbal, care face aici o transpunere în lumea boxului, luînd în considerare (în ordinea coloanelor) numărul de pugiliști prezentați, numărul de meciuri disputate, victoriile obținute și înfrîngerile suferite :

1. U.R.S.S.	11	28	21	7
2. ROMÂNIA	10	28	20	8
3. Polonia	11	27	16	11
4. Iugoslavia	11	23	15	8

Firește, nu trece neobservat faptul că România a prezentat la Belgrad doar 10 pugiliști și că deci, în mod absolut, și-a valorificat mai bine șansele !

O COMBINAȚIE VIABILĂ

Calitatea principală a echipei românești la campionatele europene a fost aceea de a prezenta o combinație viabilă de elemente rutinate și de elemente tinere, de perspectivă. Rezultatul acestei curajoase tentative — care **nu consideră schimbarea generațiilor drept un moment catastrofal, ci o etapă normală** — a fost strălucit sintetizată de cei doi campioni europeni : **Constantin Gruiescu** — la apusul carierei și **Simion Cuțov** — la începutul ei. Dacă privim mai atent bilanțul medaliilor europene, vom vedea că trei boxeri români — debutanți în mari competiții, care nu au mai fost nici la Olimpiadă, nici la alte campionate continentale : **Simion Cuțov, Mircea Tone** și **Sandu Tirilă** au ocupat toate treptele podiumului ! Ei au completat fericit succesele așteptate și oricum mai normale ale „veteranilor" **Constantin Gruiescu, Alec Năstac, Gabriel Pometcu** și **Ion Alexe.**

Pentru a încheia acest capitol al performanțelor la campionatele europene, să nu uităm una dintre cele mai mari bucurii pe care le-a avut boxul cu acea ocazie : promovarea unui tînăr boxer român **(Simion Cuțov)** în fruntea celor mai buni pugiliști ai competiției, înaintea unor vedete recunoscute ale acestui sport : **Mate Parlov, Viaceslav Lemeșev, Aldo Cosentino** etc. Ar trebui să adăugăm că, dintre campionii europeni — cu excepția localnicilor Beneș și Parlov — Simion Cutov a fost învingătorul cel mai detașat, cîștigînd la puncte : de două ori cu 5—0 (împotriva lui Nash — Irlanda și Tomczyk — Polonia) și de două ori cu 4—1 (împotriva lui Solomin — U.R.S.S. și Radowski — R.D.G.)

SENIORI FĂRĂ NĂDEJDE

Odată trecut acest hop, de la Belgrad, practic abordăm a doua jumătate a anului acesta. Înainte chiar de a trece la partea secundă, să mai zăbovim o clipă asupra seniorilor boxului nostru, pentru că altfel riscăm să-i pierdem cu totul din vedere. Spunem așa întrucît semestrul al doilea al anului a fost în mod evident rezervat tineretului.

Deci, ce s-a întîmplat cu boxerii seniori după campionatele continentale ? Perioada timpurie aleasă pentru evenimentul de le Belgrad le-a îngăduit o plăcută vacanță de vară și apoi o lungă și tihnită pregătire (nu cumva marcată și de plictiseală ?) pentru campionatele naționale de la Cluj. Aci, în octombrie — după faza aproape nesemnificativă a „zonelor" — S-AU CONFIRMAT VALORILE CERTE, DAR DIN PĂCATE NU S-AU IVIT ALTELE NOI CARE SĂ NE DEA SPERANȚE PENTRU VIITORUL APROPIAT, căci pentru perspectiva îndepărtată alta este categoria de boxeri de la care se așteaptă satisfacțiile.

Activitatea seniorilor nu a fost prea bogată în acest an și sînt unii sportivi fruntași care n-au disputat meciuri îndestulătoare — din motive pe care le vom cerceta mai tîrziu, investigînd raportul dintre meciurile inter-țări și turneele individuale. Deocamdată sîntem chemați să răspundem chestiunii : DACĂ OLIMPIADA AR FI MÎINE ? Este firește o întrebare mai mult retorică, nu lipsită însă de farmec subiectiv. Boxul fiind unul dintre sporturile în care rezultatul se obține pe calea unei aprecieri arbitrare, comparația nu poate fi decît simulată, cu mari riscuri de eroare, din pricina nenumăratelor imponderabile. Pentru că jocul este însă serios, trebuie să găsim un răspuns, dar nu înainte de a epuiza partea a doua a încercării noastre de demonstrație.

ÎNTRE JOCURILE OLIMPICE — CAMPIONATELE MONDIALE

Anul 1973 mai are pentru lumea boxului o particularitate de curînd evidențiată. Se știe că în luna septembrie, la congresul A.I.B.A. de la Montreal, s-a hotărît **ținerea primului campionat mondial de box amator în august 1974, la Havana.** În raport cu această noutate, se poate spune că **1973 a fost mai puțin un an post-olimpic** (caracterizat în genere prin destindere și o oarecare scădere de potențial) **și mai mult anul precedînd campionatele mondiale,** cu tot ceea ce reprezintă o asemenea țintă pe plan organizatoric, metodologic, psihologic.

Considerînd astfel anul 1973, se observă în majoritatea țărilor care furnizează contingentele de frunte ale boxului amator mondial o febrilă activitate, cu o mare atenție dată campionatelor naționale — capabile să scoată la iveală, îndeobște, noile valori — ca și relațiilor internaționale, menite să rodeze boxerii în întîlniri cu adversari mereu variați ca stil și manieră de luptă.

Spre deosebire de propria noastră experiență, se constată în alte țări un prematur asalt vehement al tineretului spre titlurile naționale. Iată, în U.R.S.S., la recent încheiatele campionate unionale, doar un singur titular și-a reconfirmat poziția (Kamnev) și lipsesc dintre campioni celebrii boxeri și campioni olimpici Lemeșev și Kuznețov, precum și Tregubov sau campionii europeni Zasîpko și Ulianici. La campionatele Ungariei, lipsesc din lista învingătorilor: Botos, Orban, Kajdi. La polonezi, s-a retras Dragan, la bulgari nu a mai apărut campionul olimpic Kostadinov.

Perspectiva campionatelor mondiale, abordată din acest unghi de vedere, **impune și boxului românesc o coordonare foarte strictă a direcțiilor de înaintare: organizare, selecție, pregătire.**

Dacă ar fi să răspundem, deci, întrebării inițiale privind șansele noastre de moment într-o ipotetică competiție olimpică, s-ar putea afirma că **boxul românesc este capabil să construiască,** în plină actualitate, **o bună echipă, cu bune șanse de reușită** (înțelegînd prin aceasta cel puțin o comportare onorabilă) **în orice întrecere de nivel internațional.** Dar constatarea aceasta nu trebuie să liniștească pe nimeni, pentru că **faima și valoarea unei școli pugilistice se întrețin doar prin străduinți continue, perseverente.** Din cele afirmate pînă acum reiese ca un deziderat de cea mai mare importanță dozarea delicată, dar și eficace, în structurarea unui lot de perspectivă.

Potrivit planurilor sale de pregătire, **federația de specialitate a și anunțat formarea unui lot reprezentativ compus din 44 de sportivi,** cu perspectivă olimpică în 1976 și cu obiective intermediare în 1974 (campionatele mondiale pentru seniori și campionatele europene pentru tineret) și în 1975 (campionatele europene de seniori). În acest lot larg au fost selecționați: **P. Dragu, A. Mihai, P. Ganea, R. Cozma** (semimuscă); **F. Ibrahim, C. Gruescu, N. Robu, I. Sulă, T. Dinu** (muscă); **M. Lazăr, M. Tone, S. Enache** (cocoș); **Gh. Ciochină, G. Pometcu, C. Ștefanovici, M. Ploieșteanu, N. Butișagă** (pană); **S. Cuțov, L. Vladimir, V. Sîrbu** (semiușoară); **C. Cuțov, P. Dobrescu, C. Hajnal, I. Budușan** (ușoară); **S. Mihalcea, I. Tirilă, D. Cimpoeșu, I. Vornicescu** (semimijlocie); **Șt. Florea, S. Tirilă, I. Mocanu, P. Istrate** (mijlocie mică); **Al. Năstac, I. Györfi, A. Papuc, I. Mihoc** (mijlocie) ; **V. Croitoru, C. Văran, M. Simon, Gh. Matache** (semigrea) ; **I. Alexe, I. Dascălu, C. Dafinoiu, V. Lehăduș** (grea).

Cîți dintre aceștia vor mai apărea pe listele favoriților în 1976 ?

PALMARESE ÎNCURAJATOARE

Reluînd o ideea a maestrului sportului din U.R.S.S., fostul campion O. Frolov, materializată în revista sovietică **„Sport za rubejom"**, am întocmit clasamentele de mai jos reprezentînd scorurile obținute de boxerii români în întîlnirile directe cu reprezentanții celor mai bune școli pugilistice continentale, cu prilejul campionatelor europene din 1969—1971—1973.

	România U.R.S.S.	România Ungaria	România Polonia	România Bulgaria	România R.D.G.	România Iugoslavia
1969	3—1	0—1	1—1	3—1	4—0	3—0
1971	1—2	2—3	1—3	2—3	0—1	1—1
1973	3—2	2—0	3—1	0—1	2—1	2—1
Total	7—5	4—4	5—5	5—2	6—2	6—2

DATORIA ANTRENORILOR

Bilanțul unui an — oricît subjugat rezultatelor, performanțelor — nu poate fi lipsit de cîteva dintre trăsăturile caracteristice de ordin organizatoric. Printre ele, de primă importanță ni se pare **crearea, în acest an, la Brăila și Galați, a primelor cluburi consacrate exclusiv boxului.** În acest fel, după fotbal, atletism și sporturi nautice, boxul devine și el un sport cu asemenea cluburi. Acestora ar trebui să le adăugăm o unitate similară, recent creată **la Pitești-Colibași : centrul pugilistic de pregătire,** unde a fost detașat antrenorul **Eugen Fürész.**

Despre eficiența noilor cluburi este încă prea devreme de vorbit și totuși, fie-ne îngăduit să amintim, măcar, că în prima lor „producție" se și disting mugurii viitoarelor recolte : **Costică Dafinoiu** (Box-Club Brăila) **sau Nicolae Stoenescu** (Box-Club Galați).

Adevărul este că **recolta pomenită și mai ales calitatea ei depind în primul rînd de corpul de antrenori. Valoarea acestora va decide valoarea elevilor.** Iată de ce găsim foarte justificată preocuparea primordială acordată anul acesta perfecționării profesionale a antrenorilor de box. La Snagov a funcționat timp de 7 zile **un curs de perfecționare pentru 60 de antrenori** din întreaga țară. Apoi, în cadrul I.E.F.S., timp de 14 zile, **75 de foști boxeri au urmat o școală de antrenori,** pe care au absolvit-o 61, obținînd calificarea de antrenori de categoria a IV-a. Majoritatea acestora și-au și ocupat posturile în țară : **Virgil Badea** — la Bistrița Năsăud, **Constantin Buzuliuc** — la Pitești, **Constantin Ciucă** — la clubul Steaua, **Francisc Pazmani** — la Timișoara, **Vasile Mîrza** — la Cluj etc.

În cursul vacanței de vară 1973, Federația română de box a asigurat pregătirea în tabere de perfecționare (la Arad, Piatra Neamț, Pitești — Colibași și Piatra Arsă) a 183 de juniori (selecționați în prealabil), sub îndrumarea a 25 de antrenori, iar la Reșița — a 180 de elevi din secțiile de box ale școlilor profesionale, însoțiți de 12 antrenori. Deci, în cursul doar a două luni (iulie—august), 368 de adolescenți au făcut primii pași pe drumul spre performanță.

Mai este de menționat faptul că în 1973 — pentru îmbogățirea experienței antrenorilor noștri — 23 dintre ei (și nu doar un număr limitat ca în trecut) au însoțit pugiliștii români la diverse turnee în străinătate.

Cu acestea nu am epuizat firește **problemele antrenorilor de box din România.** Ca să fim sinceri trebuie să spunem că **ei au o foarte mare datorie** — și în sensul obligației morale, dar și ca debitori față de sportul românesc : DATORIA DE A PREGĂTI SPORTIVI CU O MENTALITATE SĂNĂTOASĂ, SPORTIVI STĂPÎNI PE MIJLOACELE TEHNICE ȘI ÎN PRIMUL RÎND PE CELE DE APĂRARE, CARE ÎI FERESC DE LOVITURI PREA DESE ȘI LE SPORESC IMPLICIT CAPACITATEA OFENSIVĂ. Aceasta este poate lecția cea mai importantă a ultimului an pugilistic !

În cea de a doua parte a anului — scăpată oarecum de obsesia performanțelor la campionatele europene de seniori — **federația de specialitate a făcut un neobișnuit salt calitativ,** chiar cu riscul de a neglija seniorii, **concentrîndu-și atenția** — cu toate bateriile interesului — **asupra pepinierei celei mai prețioase, asupra categoriei numită „tineret",** cea care este chemată să furnizeze schimbul, deci eșalonul pregătit să sară în focul bătăliei, cu forțe proaspete, cu toate binecunoscutele calități avantajoase ale juneții.

Ei bine, considerăm că planul acesta a reușit pentru că a fost urmărit cu perseverență. Într-o jumătate de an s-au adunat acțiuni de prospectare a fondului de tineri talentați, de selecție inițială și preventivă, de trecere prin ciurul probelor — una mai grea decît cealaltă — **— pentru a se ajunge, în final, la un lot reprezentativ de valoare, din care se vor putea oricînd împrospăta cadrele selecționatei de seniori.**

Două competiții mari au marcat activitatea tinerilor boxeri : turneul internațional „Prietenia" (11 țări ; 4 medalii de aur, 3 de argint, 5 de bronz) și tradiționalul Criteriu al tineretului de la Galați. În plus, s-a oferit acestei categorii de pugiliști posibilitatea să-și consolideze simțămintele de unitate și solidaritate în cadrul unei echipe naționale, prin meciuri inter-țări (cu formațiile similare din S.U.A., Franța și R.D.G.). În cele 6 meciuri disputate, bilanțul tinerilor noștri este pozitiv. Ar trebui poate să adăugăm aici că — în lipsă de informații pugilistice de peste Ocean — abia după plecarea tinerilor boxeri americani (pe care băieții noștri — din 3 formații deosebite ! — i-au învins de două ori, făcînd apoi un meci egal) am aflat că 7 dintre ei erau campioni de seniori ai S.U.A. pe 1973 !

Pentru prima oară, anul acesta s-a cultivat mai cu bună știință trimiterea tinerilor boxeri și la turnee internaționale peste hotare (cum s-a întîmplat la Neustrelitz — R.D.G. sau Bydgoszcz — Polonia).

Rezultatul direct al acestor eforturi este faptul că **la ora aceasta putem cita, fără ezitări, cîteva nume din tînărul lot, fără a le mai caracteriza cu prudență, ca altădată, drept speranțe, ci zicînd, de pildă, că Paul Dragu** (categoria semimuscă), **Carol Hajnal** (ușoară) **sau Mircea Simon** (semigrea) sînt **șefi de generație** incontestabili și adevărate speranțe olimpice. Mai sînt de notat **Florian Ghiță, Vergil Sîrbu, Damian Cimpoeșu, Costică Dafinoiu** și alții, trecuți acum în evidența antrenorului lotului de tineret **Teodor Niculescu.**

De altfel, preocuparea precumpănitoare pentru elementul tînăr este motivată și de iminența campionatului european de tineret de la Kiev (1974). Dar dacă ne-am aminti cazul lui **Simion Cuțov** care de pe podiumul campionatelor continentale de tineret (București, 1972) a sărit într-un singur an direct pe podiumul campionatelor europene de seniori (Belgrad, 1973), atunci **avem temeiuri să nădăjduim în perpetuarea acestei fericite experiențe.**

PRINCIPALUL : PEPINIERA

Trei campioni, trei multi-laureați ai boxului românesc : Gabriel Pometcu, Ion Alexe și Constantin Gruiescu. *Încă în vederile selecționerilor pentru campionatele mondiale din 1974, vor mai rezista ei selecției și în 1976 ?*

TURNEE SAU MECIURI ?

Parcurgînd calendarul internațional al boxerilor români pe anul 1973, oricine ar fi tentat — constatînd prezența doar a unui singur meci inter-țări Danemarca—România — să critice situația sau măcar să pună întrebări. Noi-înșine eram printre aceștia, considerînd multă vreme că prea obscure motive explică lipsa de pe calendarul nostru a (altădată) tradiționalelor meciuri cu echipele Poloniei, Italiei, R.D.G., Bulgariei, Franței etc. Pentru respectul adevărului, să menționăm că partidele cu reprezentativele Poloniei și R.D.G., programate pentru anul acesta, au fost anulate la cererea partenerilor noștri (care au preferat să se întîlnească între ei la Berlin și Dessau).

În același timp însă trebuie să constatăm o nouă tendință în lumea boxului. **Ajungîndu-se** (o, cît de tîrziu !) **la concluzia că boxul este, la urma urmei, un sport individual, SE VĂDEȘTE TOT MAI MULT PREFERINȚA PENTRU PARTICIPĂRILE INDIVIDUALE LA TURNEE INTERNAȚIONALE ȘI RENUNȚAREA TREPTATĂ LA MECIURILE ÎNTRE SELECȚIONATE.** Cauza acestei tendințe — cu toate implicațiile ei — este clară într-o evoluție individuală, boxerul va fi eliberat de tensiunea psihologică căreia i se supune atunci cînd rezultatul global al echipei îi determină condițiile de luptă.

Din acest punct de vedere este de apreciat faptul că **anul acesta boxerii noștri seniori au participat, în grupuri mici, la aproape 20 de turnee internaționale, în 11 țări.** La acestea se poate adăuga și turneul autohton „Centura de aur" care tinde să obțină laurii unei competiții internaționale de tradiție.

RECOLTA MEDALIILOR

Dacă ne potrivim obiceiului, atunci bilanț pugilistic fără medalii nu există. Iată statistica medaliilor adunate de-a lungul anului pe categorii de competiții.

La **campionatele europene, Balcaniadă, Dinamoviadă** și **Spartachiada militară,** boxerii noștri seniori au cules un total de 10 medalii de aur, 7 de argint și 11 de bronz. În **16 turnee internaționale disputate în 11 țări străine,** seniorii noștri au obținut 20 de medalii de aur, 11 de argint și 16 de bronz. La acestea trebuie adăugate cele 7 + 8 + 11 cumulate acasă, la **„Centura de aur".**

În același timp, tineretul a adus din două turnee peste hotare 3 medalii de aur, 3 de argint și una de bronz, la care se alătură cele cîștigate acasă cu prilejul turneului internațional „Prietenia" : 4 + 3 + 5.

Toate acestea dau **un impresionant total de : 44 medalii de aur, 32 de argint și 44 de bronz.**

Și mai important însă, ni se pare a scoate în evidență că, spre deosebire de un trecut nu prea îndepărtat, **această recoltă de medalii este opera nu a unui grup restrîns de pugiliști, ci a nu mai puțin de 68 boxeri laureați !**

Și dacă totuși Olimpiada ar fi mîine ?

Experiența ultimei ediții a Jocurilor Olimpice nu este deloc încurajatoare, în sensul că față de așteptările noastre, ce păreau extrem de îndreptățite, boxul românesc s-a întors de la München mai curînd cu eșecuri decît cu succese.

Concluziile noastre, ulterioare turneului olimpic, au semnalat, la timpul potrivit, lipsurile manifestate, dintre care unele sînt încă de actualitate sau dacă nu, în orice caz pot fi luate în considerație, pentru a evita repetarea lor în situații similare. Se sublinia atunci : o oarecare automulțumire în aprecierea rezultatelor și valorii pre-olimpice, unele carențe în pregătire, scăderi de formă sportivă tocmai la momentul maximei solicitări (de unde reieșea ideea dozării nejudicioase a pregătirilor, cu perioade importante de monotonie etc), un anumit „senatoriat de drept", acceptarea prea multor obiective intermediare (de unde ideea victoriilor cu orice preț) etc.

Reamintim toate acestea nu de dragul de a amări pe responsabilii boxului românesc, ci pentru a preveni greșeli al căror efect ne este cunoscut din experiențe anterioare.

Acum am început o altă campanie olimpică și calea pînă la Montreal este jalonată de competiții și de perioade de pregătiri. Sînt școli pugilistice (de pildă, cea americană) care au capacitatea excepțională de a rula trei ani și jumătate o mulțime de talente, fără vreo preocupare specială pentru victoria de moment, și care — exact atunci cînd trebuie, deci la termenul turneului olimpic — știu să alinieze cei mai în formă băieți, cu certe șanse de succes în arena olimpică. Noi, din păcate, facem mai curînd parte din categoria cealaltă, a celor care se bucură de biruințele intermediare și rătează (de obicei) marile momente !

Este timpul să se schimbe ceva și în această direcție. Credem că boxul — **sport determinat de condiții de virstă, dar și de experiența acumulată — are nevoie mai mult decît de un plan olimpic global desfășurat pe patru ani, de un plan viabil, curent, mereu reglabil, la fiecare etapă, în funcție de evenimentele la zi, fără a pierde în același timp viziunea de ansamblu, care urmărește un singur țel : BUNA REPREZENTARE A BOXULUI ROMÂNESC LA JOCURILE OLIMPICE DIN 1976 DE LA MONTREAL !**

Pagină realizată de Victor BANCIULESCU

Ilustrații din fototeca „SPORTUL"